

ΣΥΛΛΟΓΗ

λέξεων, φράσεων καὶ παροιμιῶν.

(Συνέχ. Ἰδε Φυλλ. 340.)

Ῥιμοντελλασμέρος (προφ. διὰ τοῦ d Ἰταλ.) Κατ-εξημεωμένος, ἐγκαταλειμμένος. Ἰσως ἐκ τοῦ Ἰταλ. **Rimodellare** (ἐπὶ οἰκίας χαλκρᾶς καὶ παρημελη-μένης).

Ῥηνεύω, ἀντὶ τοῦ εἰρηνεύω, ἡμερόνω. « Ῥηνεύει τὸ παιδί » (ἴδε καὶ ἀγγρίζω τὸ παιδί). Ἐν Ἄνδρῳ ἀρνεύω. Ἰδε καὶ **Μορώνω**.

Ῥήχουντε τὰ χεῖλη (ἐκ τοῦ ῤηγνύω). Ἰὰ ἐκ τοῦ ψύχους ῤήγματα τῶν χειλέων.

Ῥίγκλα (ἐπίρ.). « Εἶναι γεμάτο ῤίγκλα, » δηλ. πλήρες τὸ ἀγγεῖον μέχρι τῶν χειλέων.

Ῥίγος (ὁ). μεταφ. ἐκ τοῦ ῤίγους, ἀντατριχίλα, λέ-γεται ὁ διαλείπων πυρετός, ὁ κοινῶς προξυσμός, ἡ θερμασία· λέγεται καὶ ἀμελέτητος καὶ ἀρχοντό-πουλο. — Καὶ **ῤεγαστάλης** ὁ εὐαίσθητος περὶ τὸ ψύ-χος, καὶ ῤήμα **ῤεγῶ, ῤεγῆ, ἐῤῥήγασε**.

ῤιζομία, πέτρα. Λίθος συνεχόμενος καὶ ἐῤῥίζω-μένος ἐπὶ βράχου ὑπογείου.

ῤιζαῦει (τὸ) ἡ ῤίζα τοῦ ὠτός, τὸ πρὸς τὴν μαστοειδῆ ἀπόφυσιν μέρος καὶ πληθ. τὰ **ῤιζαύτια**.

ῤοδιγγας καὶ **ῤοδιγγοί** πληθ. (οἱ ἐλμινθες) κοι-νῶς **λεβίθες** — καὶ **ῤοδιγγόχορτο** ἡ **λεβιθόχορτο** (ἐλμινθόχορτον).

ῤοδάμια (ἡ) (ἴσως ἐκ τοῦ ῤάδχμνος, ἡ ῤοδανός). Λέγεται εἰρωνικῶς ἐπὶ γυναικὸς εὐειδοῦς, εὐλυγίστου, τρυφερᾶς κτλ.

ῤογκεύει ἡ **δρογκεύει** ὁ καιρὸς, ἀντὶ ὕδρογκεύει (ἴδε τὴν λέξιν **δρογκεύει**). Λέγεται ὅταν ὁ καιρὸς μετὰ τὸ φθινόπωρον ἀρχίζῃ νὰ ψυχραίνῃ καὶ νὰ πλησιάζῃ πρὸς τὴν βροχὴν, ἡ εἶναι κάθυγρος.

ῤοδίξει. « Ἀρχισε νὰ ῤοδίξῃ » λέγεται τὸ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ῤοδόχρουν σέλας. — « Ἐῤῥόδισε, » δηλ. πλησιάζει ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Λέγε-ται καὶ ἐπὶ ῤοδίζοντος ἡ πεπυρκατωμένου κλιθάνου· « ἐῤῥόδισεν ὁ φούρνος » τ.ε. ἐπύρωσε· καὶ **ῤοδιγῶ**, εἶδος πίττας προσφάτως ἐψημένης.

ῤοδέα ἡ τριανταφυλλία ἡ ῤοδωνία παρ' ἄλλοις. Καὶ τὰ παράγωγα **ῤοδοκοκκινίζω, ῤοδόσταμο, ῤο-δόμηλο, ῤοδόξυδο, ῤοδόλαδο, κτλ.**

ῤοζακία ἡ ῤαζακία παρ' ἄλλοις· εἶδος σταφυ-λῆς κροκοειδοῦς καὶ χονδροράγου.

ῤόζος. Ὁ τύλος τῶν ξύλων (*nodosità*) καὶ με-ταφ. ἐῤῥόζισα τὸ δάκτυλον, τ.ε. ἔκαμε τύλον, ἡ κοινῶς κάλον (*durillon*).

ῤόκα (ἡ) (γυν. ἔργον) ἡ ἡλακάτη. Γαλλιστί *que- nouille*, καὶ ἡ παροιμία « Νέθε, νέθε, ῤόκα μου, κα-τέβασ' ἀλεκάτη μου. »

ῤοπή ἡ **ρίπη**. Καταστροφή, ἐξαλοθρευμός (ἴσως ἐκ τοῦ ῤέπω)· καὶ **ἀνεμορίπη**.

ῤούγα ὁδὸς πόλεως, δρόμος, ἀγυιά. « Τὸν ἄφησε σταῖς πέντε ῤούγαις » τ.ε. τὸν ἐγκατέλειπεν ἄστεγον.

ῤουχαρίζω. Θραύω ξηρὸν ἄρτον ἢ ἄλλο τι διὰ τῶν ὀδόντων· καὶ **κοκκαλίζω**, ἐξ οὗ καὶ τὸ **ρου-κοῦρι**, τὸ ἄκρον ἢ ἡ γωνία, ἡ κώχη τοῦ ἄρτου. « Ἐνα ῤουκοῦνι ψωμί » τ.ε. ἐν ξηρὸν τεμάχιον.

ῤουμπᾶς ὁ σπατζλῶν, ὁ ἄσωτος, ὁ ἐξοδευ-τής· λέγεται καὶ **σκορπαλευρᾶς** καὶ **ρουμποπιτᾶς** καὶ **ρουμποσύνη** ἡ σπατάλη, καὶ **ρουμπέω** ῤῆμα.

ῤούτα (ἡ) ῤάκος ἡ πατζαβούρα, προσηρτημένη ἐπὶ ξύλου μακροῦ εἰς εἶδος σαρώθρου, δι' οὗ σκου-πίζεται ὁ κλίβανος, καὶ **ῤούτα** μετφ. λέγεται ἡ ῤα-κενδύτις γυνή.

ῤούτσι (ἐπίρ.) « ἔγειναν ῤούτσι τὰ ψωμιά. » (λέξ. ἄρτοπ.) τ.ε. πολὺ μαλακὰ ἢ νερούλα· εἰς τὴν ζύ-μωσιν.

ῤούτσουρος (ἴσως ἐκ τοῦ ῤέω). — Λέγεται ὁ τό-πος ἡ ὁ ἀγρὸς ὅθεν ἐκρέει πανταχόθεν κρουνηδὸν τὸ ὕδωρ· λέγεται καὶ **βρύτσουλας** (ἴδε τὴν λέξιν).

ῤουφλανέλα (ἡ). Καλεῖται πινάκιον ἐμπεριέχον ἐλαιον καὶ βρυθάκιον, ὅπερ ἀνάπτει διὰ τρεῖς ἡμέρας εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦτο ἐστημένη ἡ κλίνη τοῦ τεθνεῶ-τος ὑπὲρ τῆς ἀναπύσεως τῆς περιπταμένης ψυχῆς αὐτοῦ, κατὰ τὴν δοξασίαν τοῦ λαοῦ.

ῤουφομναλῶ-λίζομαι. Λέγεται ὅταν κρημνίζε-ταί τις κατακέφαλα εἰς τρόπον ὥστε νὰ πάθῃ βλάβην ὁ μυελὸς τοῦ ἡ ὁ ἐγκέφαλος. « Ἐπεσε καὶ ἐῤῥουφομνά-λισεν ἡ ἐῤῥουφομναλίστη » καὶ **ῤουφομναλισμένος**.

ῤουχάλα. Ἡ ῤέχα παρ' ἄλλοις, ἡ ἐκ τῆς ἀπο-χρέμψεως ἐξερχομένη μυζώδης ὕλη, ἐξ οὗ τὸ ῤῆμα **ῤερουχαλλάζομαι**. Παρὰ τοῦ ῤέγγω.

ῤουχαλίζω, ἀντὶ τοῦ **ῤουγχαλίζω**· καὶ **ῤουχα-λητὸ** ὁ ῤόγγος καθ' ὕπνον.

ῤουχουνῶ. Ἐπιπλήττω τινὰ κατὰ συνέχειαν, ἡ μουρμουρίζω συνεχῶς κατὰ τινος.

ῤυπάρει (ἐκ τοῦ ῤύπος). « Δὲν τοῦ ἀφίνει ῤυ-πάρει » τ.ε. δὲν παραλλάττει καθ' ὁμοίωσιν, οὔτε παρὰ μικρὰν κηλίδαν.

ῤυποπάσσαλο. « Δὲν ἔχει ῤυποπάσσαλο » τ.ε. δὲν ἔχει τίποτε οὔτε σκύβαλον, οὔτε πάσσαλον ῤυπαρόν.

ῤυζιμπίλα (ἡ). Τὸ ἐρυσίπελας, ἡ ἀνεμοπύρωμα κοινῶς.

ῤῶγα. Ἡ ἐκμίσθωσις ὑπηρετοῦ ἡ μᾶλλον ὑπρέ-τιδος. « Τῆς ἔδωκε τὴ ῤῶγα τῆς » (τὸν μισθὸν τῆς).

ῤογί ἀγγεῖον πῆλινον τοῦ ἐλαίου. — Καὶ ἡ παροιμ. « Καλᾶν καὶ τὰ σκινόφυλλα μετὰ τὸ ῤογί τὸ λάδι. »

ῤόξιγγας ὁ λόξιγγας ἡ λόξιγγας (*hoquet, sanglot*) **λυγμός, ἀναφυλλητός**.

(Ἔπεται συνέχεια.)